

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoCsp/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7520201211
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7520201211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členov senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Táne Veščičíkovej v spore žalobcov: 1. Z. E., H.. XX.X.XXXX, C. K., S. XXX/XX, 2. G. E., H.. XX.X.XXXX, C. K., S. XXX/XX, obaja zastúpení JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kováčska 32, proti žalovanému Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Marián Kurhajec, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 13, IČO: 36 860 662, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o odvolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 8. októbra 2020, č.k. 20Csp/86/2020-82 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti žalobcom s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením,

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia v 1. a 2. rade (ďalej len „žalobcovia“) sa žalobou došliu súdu dňa 25.02.2020 domáhali určenia, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.04.2019 je bezúročná a bez poplatkov. Súd prvej inštancie mal preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa 26.04.2019, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcom úver vo výške 28.000 eur. V zmysle článku III. bod. 3.1 zmluvy bolo dohodnuté, že účelom úveru bola úhrada záväzkov súvisiacich so stavebnými účelmi v zmysle § 11 ods. 1 písm. c), i), k), l), o) zákona o stavebnom sporení. V čl. II. zmluvy bola dohodnutá mesačná splátka vo výške 167,71 eur, celková čiastka bola 60.480,04 eur, doba trvania zmluvy 30 rokov, konečná splatnosť úveru 15.04.2049. Žalobcovia v žalobe namietali, že žalovaný nepostupoval v súlade s ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, neskúmal ich bonitu a teda si nesplnil povinnosť posúdiť schopnosť splácať spotrebiteľský úver, čo má za následok v zmysle ust. § 11 ods. 2 citovaného zákona bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalovaný s týmito tvrdeniami žalobcov nesúhlasil a mal za to, že postupoval v súlade so zákonom a žiadne povinnosti neporušil.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 11 ods. 4, §1 ods. 2, §7 ods. 1 a 2, § 7 ods. 156 písm. a) a písm. b), §7 ods. 17 písm. a) a písm. b), § 7 ods. 19, § 7 ods. 20 písm. a) až d), § 7 ods. 24 písm. a), § 11 ods. 22 zák. č. 129/2010 Z.z.

o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 1, § 7 ods. 3, 4, § 11 ods. 1 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení a dospel k záveru, že žalovaný v priebehu konania preukázal, že schopnosť spotrebiteľov splácať spotrebiteľský úver overoval, tým skúmal aj bonitu žalobcov. Uvedené mal súd prvej inštancie dokázať z predložených listinných dôkazov, a to zo žiadosti o úver, z potvrdenia o príjme žalobcu v 1. rade od zamestnávateľa. Žalovaný preukázal, že posudzoval schopnosti splácať úver, nakoľko pred poskytnutím úveru boli žalobcovia preverení dopytom v Sociálnej poisťovni, ako aj v spoločnom registri bankových a nebankových informácií. Bonita žalobcov tak bola overená, preto žalovaný postupoval s odbornou starostlivosťou a posúdil schopnosť splácať spotrebiteľský úver tak, ako to predpokladá ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie zdôraznil aj to, že žalovaný je stavebnou sporiteľňou etablovanou na trhu, pričom dohľad nad ňou vykonáva Národná banka Slovenska, teda nejde o žiaden nebankový subjekt. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný hrubo neporušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalobcov, práve naopak, dostatočne hodnoverne preukázal, aké úkony uskutočnil pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalobcami. Žalobcovia si úver od žalovaného brali na refinancovanie svojich predošlých úverov, čo jasne vyplýva zo žiadosti o poskytnutie úveru, ako aj zo samotnej zmluvy (bod 3.1 zmluvy). Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade išlo o refinancovanie predchádzajúcich úverov, a to konkrétne: a) úveru v Prima banke so zostatkom 8.080 eur, pričom mesačná splátka úveru bola 130 eur a b) úveru v Prvej stavebnej sporiteľni so zostatkom 18.681,02 eur, pričom mesačná splátka tohto úveru bola vo výške 127,08 eur. Celkovo tak pred poskytnutím úveru mesačné splátky žalobcov predstavovali sumu vo výške 257,08 eur, čo je o 89,37 eur viac ako mal žalobca po refinancovaní, čím sa znížilo mesačné zaťaženie žalobcu o 34 %. Tým, že žalobcovia refinancovali úver, znížili svoju úverovú zaťaženosť o 34 %, ako to správne uviedol žalovaný, z toho jasne vyplýva, že tento refinančný úver bol pre nich výhodný. Keďže došlo k navýšeniu finančných prostriedkov oproti stavu pred refinancovaním úveru, žalovaný musel postupovať podľa opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 (§ 4), čo žalovaný aj dodržal. V danom prípade išlo o úver refinancujúci predchádzajúce úvery a výška takéhoto úveru výrazne neprevýšila súčet zostávajúcich výšok úverov, s poukazom na ust. § 7 ods. 24 písm. a) zákona, preto žalovaný nebol povinný postupovať podľa § 7 ods. 20 zákona (v zmysle ktorého na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky - čistý príjem spotrebiteľa, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, výška splátky spotrebiteľského úveru a peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa). Zároveň žalovaný neporušil ďalšie povinnosti ustanovené v § 7 ods. 25 až 42 zákona č. 129/2010 Z. z. V zmysle uvedeného možno preto uzavrieť že žalovaný neporušil ani povinnosti podľa § 7 ods. 19 až 42 citovaného zákona. Aj samotným spotrebiteľom vyplývajú z ustanovenia § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. povinnosti, a to poskytnúť veriteľovi úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti splácať spotrebiteľský úver. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobcovia žalovanému poskytli všetky požadované údaje a žalovaný na základe týchto údajov (a ďalších) overil bonitu žalobcov, ich schopnosť splácať úver a na základe výstupov z registra ponúkol žalobcom (výhodný) refinančný úver, ktorý žalobcovia prijali a potvrdili to svojim podpisom a napokon úver aj riadne (vy)čerpali. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie žalobu žalobcov zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 263 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovia boli v konaní neúspešní, preto nemajú nárok na náhradu trov konania. Naproti tomu žalovaný bol v konaní plne úspešný, preto má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti žalobcom. Súd prvej inštancie zároveň nevidel priestor pre aplikáciu ust. § 257 C.s.p. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, ktoré vydá súdny úradník.

5. Proti rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote žalobcovia z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p. V podanom odvolaní uviedli, že súd prvej inštancie im zamietol žalobu s odôvodnením, že žalovaný náležite skúmal ich úverovú bonitu. Odvolatelia tvrdia, že žalovaný im poskytol úver bez toho, aby dôkladne skúmal ich úverovú bonitu a že súd svoj záver o skúmaní úverovej bonity založil na listinných dôkazoch predložených žalovaným a to - potvrdenie o príjme žalobcu v 1. rade, výplatnú pásku a poberanie rodičovského príspevku, dopytom na sociálnu poisťovňu a príslušnom registri. Podľa žalobcov je toto skúmanie bonity súdom prvej inštancie podľa ustálenej súdnej praxe nepostačujúce a na podporu svojich tvrdení k bonite poukázali na rozsudky vydané Krajským súdom Prešov, a to konkrétne na rozsudok vydaný dňa 26.01.2017- sp. zn. 7Co /126/2016, rozsudok zo dňa 13.02.2020 sp. zn. 4Co/100/2019 a rozsudok zo dňa 27.03.2018 sp. zn. 21 Co/148/2017.

Žalobcovia ďalej uviedli, že pokiaľ ide o povinnosť súdu ex offio skúmať neprijateľné zmluvné podmienky, tak súd prvej inštancie neprihliadal na nedostatky týkajúce sa RPMN. Zmluva neobsahuje vzorec pre výpočet RPMN - neobsahuje veličiny, či údaje, ktoré tvoria predpoklady potrebné pre výpočet RPMN. V zmluve úplne absentuje údaj o priemernej RPMN. Citovali ustanovenie § 9 ods. 2 písm. h) zákona č.129/2010z.z., o spotrebiteľských úveroch a v závere uviedli, že konajúci súd sa s tým nevysporiadal, a preto dospel k nesprávnemu záveru. Na základe vyššie uvádzaných skutočností žalobcovia navrhli odvolaciemu súdu, aby vo veci rozhodol tak, že zruší rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vráti na ďalšie konanie.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcov uviedol, že s ich tvrdeniami absolútne nesúhlasí a v tomto smere odkázal na svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 23.03.2020, v ktorom sa podrobne vyjadril k spôsobu posudzovania bonity žalobcov. Žalovaný v konaní jednoznačne preukázal, čo doteraz ani žalobcovia nerozporovali, že v danom prípade išlo o refinancovanie predchádzajúcich úverov a to konkrétne: a) úver v Prima banke so zostatkom 8.000 eur, pričom mesačná splátka úveru bola 130 eur a b) úver v Prvej stavebnej sporiteľni so zostatkom 18.681,02 eur, pričom mesačná splátka tohto úveru bola vo výške 127,08 eur. Žalobcovia v odvolaní hlavne namietali, že žalovaný neskúmal ich mesačné výdaje. Žalovaný uviedol, že toto tvrdenie je nepravdivé, nakoľko o spotrebiteľských úveroch, ktorú žalovaný predložil v konaní, vyplýva, že žalovaný posudzoval bonitu žalobcov, konkrétne na str. 2 v žiadosti v rámci bonity vzal do úvahy náklady na plnoletú osobu vo výške 348,13 eur a na nezaopatrované deti vo výške 280,83 eur, ako aj budúcu splátku úveru vo výške 167,71 eur. Celkovo tak žalovaný počítal s mesačnými nákladmi žalobcov vo výške 796,67 eur. Zároveň poukázal na skutočnosť, že predmetnú žiadosť o úver podpísali obaja žalobcovia, ktorí tak potvrdili správnosť údajov v nej obsiahnutých, vrátane vypočítaných mesačných nákladov (výdavkov). K žalobcami uvádzanými súdnymi rozhodnutiami ohľadne skúmania bonity žalovaný uviedol, že uvedené súdne rozhodnutia vychádzali z úplne odlišného skutkového stavu veci a z toho dôvodu nemôžu byť závery týchto rozhodnutí aplikovateľné na daný prípad. V konaní žalovaný jednoznačne preukázal preverovanie bonity (a to nielen formálne), pričom vzhľadom na skutočnosť, že išlo o refinancovanie t.j. úver, ktorým sa splatili existujúce úvery a výška úveru výrazne neprevýšila súčet zostávajúcich refinancovaných úverov, tak nie je potrebné vypočítavať ukazovateľ schopnosti splácať úver tak ako to vyžaduje ustanovenia § 7 ods. 20 zákona. Pokiaľ ide o námietku uvedenú žalobcami v odvolaní ohľadne RPMN, tak uviedol, že nedostatky zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalobcovia, hoci boli od začiatku v konaní zastúpení advokátom, nenamietali nikdy v konaní pred súdom prvej inštancie tieto nedostatky týkajúce sa RPMN. Žalovaný je toho názoru, že tvrdenia žalobcov o údajných nedostatkoch zmluvy spočívajúcich v nesprávnych informáciách o RPMN spadajú pod prostriedky procesného útoku, ktoré mohli uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V konaní sa uskutočnilo len jedno pojednávanie, a to dňa 08.10.2020, z ktorého zápisnica sa nachádza v súdnom spise. Podľa nej sa žalobcovia, ako aj ich právny zástupca ospravedlnili a požiadali o pojednávanie a rozhodnutie v neprítomnosti. Na danom pojednávaní bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd vyhlásil dokazovanie za skončené, t.j. do tohto momentu mohli žalobcovia v zmysle zákonnej koncentrácie konania uplatniť všetky svoje prostriedky procesného útoku. Žalovaný zdôraznil, že žalobcovia uvádzajú v odvolaní úplne nové skutočnosti, ktoré pred súdom prvej inštancie nenamietali a v tomto prípade teda platí, že ak žalobcovia chcú použiť tieto nové argumenty pred odvolacím súdom úspešne ich použitie je podmienené len z dôvodov uvedených v ustanovení § 366 C.s.p. a na tieto by odvolací súd nemal prihliadať. V závere žalovaný poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (26.04.2019), ktoré neobsahovalo medzi povinnými náležitosťami zmluvy aj uvádzanie údajov o priemernej RPMN, ako nesprávne tvrdia žalobcovia. Údaj o RPMN bol povinnou náležitosťou zmlúv o spotrebiteľskom úvere do 30.04.2018, kedy zákon č.279/2017 túto povinnú náležitosť zo zmluvy vypustil. Z uvedeného dôvodu tak nebolo na mieste vytýkať absenciu údajov o priemernej RPMN, nakoľko toto nemalo oporu v zákone.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcov ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 C.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné vyhovieť.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 378 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

9. Odvolatelia vo svojom odvolaní uplatnili odvolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

11. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c) C.s.p., ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

13. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

14. Odvolací súd preskúmal námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcami vznesené a dospel k záveru, že tieto nie sú opodstatnené.

15. Odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v celom rozsahu, na ktoré odkazuje podľa § 387 ods. 2 C.s.p.

16. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.04.2019 predchádzala žiadosť žalobcov o úver zo dňa 23.04.2019, ktorou žalobcovia požiadali o poskytnutie finančných prostriedkov. V rámci tejto žiadosti žalobcovia uviedli, že účelom úveru mala byť úhrada záväzkov súvisiacich so stavebnými účelmi v zmysle § 11 ods. 1 písm. c), i), k), l), o) zákona o stavebnom sporení. Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade išlo o refinancovanie predchádzajúcich úverov, a to konkrétne: a) úveru v Prima banke so zostatkom 8.080 eur, pričom mesačná splátka úveru bola 130 eur a b) úveru v Prvej stavebnej sporiteľni so zostatkom 18.681,02 eur, pričom mesačná splátka tohto úveru bola vo výške 127,08 eur. Celkovo tak pred poskytnutím úveru mesačné splátky žalobcov predstavovali sumu vo výške 257,08 eur, čo je o 89,37 eur viac ako mal žalobca po refinancovaní, čím sa znížilo mesačné zaťaženie žalobcu o 34 %. Žalobcovia sa domáhali určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s poukazom na ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej aj ako „zákon“), pričom žalobcovia v žalobe uviedli, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver. (bonitu žalobcov).

17. K tomu odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s otázkou, či žalovaný skúmal bonitu žalobcov a dostatočným spôsobom zdôvodnil, že v danom prípade išlo o úver refinancujúci predchádzajúce úvery a výška takéhoto úveru výrazne neprevýšila súčet zostávajúcich výšok úverov, čo viedlo s poukazom na ust. § 7 ods. 24 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. k záveru,

že žalovaný nebol povinný postupovať podľa § 7 ods. 20 zákona č. 129/2010 Z.z. Pri posudzovaní schopnosti žalobcov splácať úver žalovaný neporušil žiadne ustanovenie uvedené v § 7 zákona č. 129/2010 Z.z.. Poskytnutým úverom sa refinancovali predchádzajúce dva úvery žalobcov, pričom sa mesačné úverové zaťaženie žalobcov znížilo o 34 % (z pôvodných 257,08 eur na 167,71 eur), neporušil povinnosť uvedenú v ust. § 7 ods. 1 zákona a posudzoval s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobcov splácať úver; pred poskytnutím úveru žalovaný preveril príjem žalobcov (čo sami žalobcovia uviedli v žalobe, že predkladali príjem žalobcu v 1. rade), taktiež vykonal dopyt Sociálnej poisťovne, ako aj do spoločného bankového registra informácií.

18. Odvolací súd k námietke vznesenej v odvolacom konaní žalobcami týkajúcej sa absencie údajov RPMN pre príslušný spotrebiteľský úver dospel k záveru, že žalobcom nič nebránilo, aby tieto svoje tvrdenia predniesli v priebehu sporu na súde prvej inštancie, a to na pojednávaní dňa 08.10.2020, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej (§ 296 C.s.p.), ktorého sa však žalobcovia a ani ich právny zástupca nezúčastnili. Konceptia odvolacieho konania v civilnom procese spočíva z tzv. neúplného apelačného systému. Znamená to, že právo odvolateľa, ale i protistrany použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré neuplatnili v konaní pred súdom prvej inštancie je obmedzené. V zmysle § 366 C.s.p. odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za plnenia zákonom stanovených podmienok (novoty v odvolacom konaní).

19. Tvrdenia žalobcov v odvolaní, (o.i.), ktoré predniesli žalobcovia až v odvolacom konaní, hoci tieto bez akýchkoľvek obtiaží mohli použiť pred súdom prvej inštancie, čo však neurobili, nemôžu ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

20. Z uvedeného je zrejmé, že odvolacie námietky žalobcov nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a pretože nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok ako vecne správny, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

21. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobcovia nemali úspech v odvolacom konaní, preto im vznikla povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalovanému, a to v plnej výške, o ktorej bude rozhodnuté prvoinštančným súdom osobitným rozhodnutím, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).